

שחרית, עומד מבחוץ, בתוך האולם, ומכניס ידו בחור שבכותל עד בית שחיו כדי להגיע למנועול — ופותח. והיינו מה ששנינו "יורד לאמת השחי".

ולאחר שנכנס בפתח זה, ובא לתא שעל פני אחת עשרה אמה של האולם וקצת מן ההיכל, פותח במפתח השני דלת אחרת שמביאה מן התא להיכל, ונכנס להיכל לפתוח את דלתותיו. ואת דלת זו הוא פותח "כיון", דהיינו מהר⁽³⁹⁴⁾, בלא טורח, כמו פתח רגיל [ולא כמו הפתח הראשון, שהיה צריך לפתחו על ידי תחיבת ידו לעומק הפשפש].

אמר עולא: תלמידי חכמים שבבבל, עומדין זה מפני זה, וקורעין זה על זה, כדין תלמיד לרב. משום שהיו יושבין תמיד בבית המדרש ביחד, ומקשין ומתרצין, וכולם למדים זה מזה.

ולענין החזרת אבדה של רבו, במקום שיש לפניו גם אבידה של אביו, אינן חוזרין [מחזירין] את אבידת הרב לפני אבידת אביו — אלא רק לרבו מובהק, שרוב חכמתו ממנו.

קבעי מיניה שאל רב חסדא מרב הונא רבו: תלמיד, וצריך לו רבו, שאותו רב לומד

מהתלמיד שמועות ששמע מתלמידי חכמים אחרים — מאי⁽³⁹⁵⁾, מה דינו לענין השבת אבידה במקום אביו?

סבר רב הונא שרב חסדא מתכוין אליו, שהוא צריך לרב חסדא תלמידו, ולכן הקפיד עליו ואמר ליה: חסדא חסדא, אני לא צריכנא לך! אבל את, צריכת לי!

עד ארבעין שנין איקפדי אהרדי⁽³⁹⁶⁾, ולא עיילי לגבי הדדי [הקפידו זה על זה, ולא נכנסו זה אצל זה].

לבסוף, כשנתפייסו, יתיב רב חסדא ארבעין תעניתא — משום דחלש דעתיה דרב הונא בגללו.

ויתיב אף רב הונא ארבעין תעניתא — משום דחשדיה לרב חסדא חשד שוא, שהוא מזלזל בכבודו.

איתמר, רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן: הלכה כרבי יהודה, שאמר "רבו" — היינו רבו שרוב חכמתו ממנו, בין אם בגמרא, בין במשנה ובין במקרא.

ותמהינן: ומי אמר רבי יוחנן הכי, שהלכה כרבי יהודה?

394. כפי ששנינו במסכת פסחים [ל"ז א]: "יעשנה בדפוס ויקבענה כיון", ופירש רש"י: כלומר מהר, בדחיפה אחת.

395. בשו"ת בית מאיר [בהקדמה לחלק ב'] כתב, ששאלו על כך רב חסדא, לפי שכך אירע לו. כדאיתא במסכת מנחות [ז' א], שאבימי רבו שכח מסכת מנחות, והלך אצל רב חסדא תלמידו

כדי ללמוד ממנו. ורב חסדא מחמת ענוותנותו לא גילה זאת לרב הונא.

396. כך פירש המהרש"א, שמה שאומרת הגמרא "עד ארבעין שנין", נמשך להלן, שהקפידו זה על זה עד מ' שנה. והיינו כדאמרין במסכת סנהדרין: "כל המהרהר אחר רבו — כאילו מהרהר אחר השכינה", ומצינו שהיו